

— Твоя воля, царство ти — Радул препусна коня си към сотнята на алагатор Милко.

— Вземи най-опитните си съгледвачи и тръгни веднага да изучиш местността. Надолу, все по брега на Добричка. Ако срещнете местен човек, вземете го със себе си да ви показва. Ала след това ще го завържете и няма да го пускате веднага. никъде.

В падащата вечер алагатор Милко, заедно със десетина войскари и един отрок от Крънско, прочут с острия си соколов взор, тихо се измъкнаха през ракитаците. В това време войската изкачи обраслия с гори хълм и се разпръстна из полянките с гъсто израслите дървета. Куманската конница остана долу, в подножието на хълма. Свикнали да ядат и спят върху конете си, куманите не усещаха тъй силно изтощението и умората на пешаците, които веднага се хвърлиха на земята, облечени, с оръжията си, капнали, жадни за кратка отмора. Узите изпълниха плъстените си шатри, постлаха кожи за вождовете си, вчесаха дългите си перчеми, издоиха кобилите, пиша мляко, хопнаха малко сурово месо. Главният им вожд хан Сокач ги наобиколи, насърчи ги, напомни им жреца още преди изгрев слънце да пренесе жертва на боговете. Неко залюлян връз изкривените си от вечната язда крака, той минаваше от грипа на група, спираше се пред шатрите, разговаряше с наклеякалите в полукръг уши, които късаха със зъби суровото месо:, отвреме на време се заслушваше като дебнеща котка, слагаше ухо на земята. После продължаваше обиколката си. Златните му ббечи, посипани с дребни карбункули, тихо светеха в здрачевината. Огненото небе се отразяваше в локвите на превалиялия дъжд. На запад се яви бледата вечерница. В това време Иоан Асен обикаляше горе своите морни пешаци, които бяха налягали в купчини тук таме, край набързо издигнатите шатри. Някои се окопитиха от кратката почивка и почнаха да чистят оръжията си. Лъскаха ръждясалите си ризници, точеха ками и саби, опитваха острият на копията, гъвкавостта на тетивите. Други чакаха около колите да